

Arrest

nr. 183 890 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 maart 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die *loco* advocaat K. VAN ELSLANDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 25 september 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 9 november 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 10 november 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 juli 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 31 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 31 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 4 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 15 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 25 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

A.(...), F.(...) (RR: (...))
Geboren te I.(...) op 00/00/1959
Nationaliteit: Marokko
Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor A.(...), F.(...) De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 14.03.2016 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Marokko.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Eveneens op 15 maart 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 25 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer

Naam + voornaam: A.(...) F.(...)

geboortedatum: 00.00.1959

geboorteplaats: I.(...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene kreeg op 31.01.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 07.02.2014. Betrokkene werd opnieuw op Belgisch grondgebied aangetroffen. Er werd aldus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat uitsluitend ten aanzien van de eerste bestreden beslissing wordt ontwikkeld, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel als volgt:

"De ziekte van verzoeker beantwoordt wel degelijk aan een ziekte voorzien in §1, eerste lid van voormeld artikel 9ter, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

De aandoening van verzoeker houdt wel degelijk een reëel risico in voor het leven of fysieke integriteit van verzoeker. Eveneens houdt de aandoening van verzoeker een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Zoals in de feiten reeds te lezen valt, lijdt verzoeker aan nierinsufficiëntie. Dit blijkt uit het Standaard Medisch getuigschrift dd. 21/10/2015. Verzoeker is ziek geworden in België. Bovendien heeft hij in België eveneens legionellose opgedaan. Hiervan is verzoeker genezen verklaard. Verzoeker heeft ook problemen met zijn voeten. Een voet zou kunnen afsterven en geamputeerd moeten worden.

Bij stopzetting van de behandeling en controle zal de gezondheidstoestand van verzoeker verergeren. De opvolging van de ziekte is in Marokko niet toegankelijk voor verzoeker, zeker niet gelet op zijn beperkte financiële middelen.

In casu diende alleszins met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan rekening te worden gehouden.

Er is geen adequate opvang en begeleiding voor hem in zijn medische toestand en hij moet hierdoor de essentiële ondersteuning van zijn familie in België missen.

Zonder de noodzakelijke behandeling zal de toestand van verzoeker drastisch verergeren. Verzoeker legt recente medische attesten voor (stuk 3)."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

"Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt: (...)

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Marokko behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Marokko, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is. Verzoekende partij voert enkel aan dat bij stopzetting van de behandeling en controle haar gezondheidstoestand zou verergeren. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat de arts-adviseur van oordeel is dat de zorgen in het herkomstland beschikbaar en toegankelijk zijn. Er is geenszins sprake van een stopzetting.

Er werd na zorgvuldig onderzoek vastgesteld dat specialisten in revalidatie en dialyse beschikbaar en toegankelijk zijn.

In zoverre gemeend wordt dat verzoekende partij beperkte financiële middelen heeft, dient verweerder op te merken dat deze kritiek niet wegneemt dat uit de vele arresten van het EHRM die in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 (nr. 26565/05) worden aangehaald, blijkt dat zelfs een aanzienlijke kost van gezondheidszorg in het land van herkomst geen beletsel vormt voor een uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling naar zijn land van herkomst. Verzoekende partij voert bovendien geenszins aan dat zij niet de nodige financiële mogelijkheden heeft.

*Terwijl de arts-adviseur op het volgende wijst:
- AMO = Assurance Médicale Obligatoire*

Opgericht voor werknemers uit zowel publieke als private sector;

- RAMED = Régime d'assurance médicale des économiquement démunis

Het regime is bedoeld voor de economisch zwakkere die geen deel uitmaken van het systeem van de verplichte ziekteverzekering (AMO);

- Foundation Mohamed V

Heeft tot doel de armen en behoeftigen van de Marokkaanse maatschappij te helpen;

- Er ligt geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor;

- Tot slot wordt gewezen op het feit dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekende partij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verzoekende partij slaagt er evenwel met haar weinig concrete kritiek niet in afbreuk te doen aan het gedegen en omstandig advies van de arts-adviseur.

Verweerder laat gelden dat het loutere gegeven dat de beschikbaarheid van de zorgen niet volstrekt gegarandeerd kan worden, dat de zorgen van een lager niveau zijn dan dit het geval is in België, en evenmin kosteloos zijn, zoals verzoekende partij aanhaalt, niet van aard is afbreuk te doen aan de inhoud van het advies van de arts-adviseur.

Verweerder benadrukt in eerste instantie dat dit betoog van verzoekende partij dient te worden beoordeeld tegen de achtergrond van het gegeven dat de wetgever, bij de invoering van artikel 9ter in de Vreemdelingenwet, vooropstelde dat: "Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens" (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Het was bijgevolg de uitdrukkelijke wil van de wetgever om de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het herkomstland te beoordelen binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM. Het is bijgevolg nuttig om kort in te gaan op de rechtspraak van dit Hof inzake de verwijdering van (ernstig) zieke vreemdelingen.

Het EHRM oordeelde in Grote Kamer dat artikel 3 van het EVRM niet het recht aan een vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan zijn land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand beïnvloedt en de levensverwachting op significante wijze vermindert, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EVRM is volgens het EHRM immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het EHRM kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. t. het Verenigd Koninkrijk).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen kan geven, niet doorslaggevend is (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Ameghian v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)).

Zie in die zin:

"(...)." (R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Zie ter zake ook:

"(...)." (R.v.V. nr. 148 107 van 18 juni 2015)

De verweerder verwijst andermaal naar het deugdelijk advies van de ambtenaar-geneesheer, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekende partij naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Marokko zorgvuldig werd nagegaan.

Het middel faalt in rechte.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Waar de verzoekende partij met haar middel kritiek geeft op de inhoud van de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de eerste bestreden beslissing gegrond is op deze bepaling en de verzoekende partij hiervan ook de schending aanvoert.

Artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en nr. 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste los staat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014). De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen, dat het niet kennelijk onredelijk is om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, kan de eventuele onwettigheid van de beslissing dan ook niet opheffen. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de onwettigheden, die aan dit advies kleven, aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van de staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt verklaard (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de eerste bestreden beslissing wordt naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 14 maart 2016 verwezen, dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten Ingediend op 04.11.2015.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- 5/6/2013, dr. van G.(...), probleem van aambeien.
- 29/10/2014, dr. B.(...), attest van opname in het ziekenhuis.
- 2/11/2014, attest van opname.
- 23/12/2014, dr. C.(...), opname op de dienst intensieve zorg van het Universitair ziekenhuis in Gent op 2/11/2014 wegens een bilaterale pneumonie. Succesvolle behandeling.
- 21/10/2015, dr. S.(...), betrokkene heeft een nierinsufficiëntie met nood aan dialyse.
- Niet gedateerd attest van dr. D.(...) betrokkene wordt chronisch behandeld met de hemodialyse.
- 22/10/2015, 10/10/2015 dr. D.(...), verslag, voorschrift tot dieet en thuismedicatie.
- 13/10/2015, dr. O.(...), tetrâ parese, neurotische pijnen, dropvoet rechts, een revalidatie is nodig.
- 20/10/2015, dr. S.(...), verslag proctologie, betrokkene vertoont aambeien.
- 27/4/2015, attest van dringende medische hulp.
- 7/5/2015, patiënt is opgenomen in een revalidatiecentrum van 26/1/2015 tot 27/4/2015, onder meer omwille van slechte circulatie en een achteruitgang van de nierfunctie. Volgens het bijgevoegd verslag van de ergotherapeut is betrokkene zelfstandig bij het douchen en het aankleden, hetgeen zonderhulpmiddelen gebeurt. Alle transfers worden gedaan. Een rolstoel is enkel nodig bij verhoogde vermoeidheid en bij lange afstanden. Gedurende de opnamen worden goede evolutie waargenomen.
- 16/9/2015, attest van een zekere V.(...) D.(...) (arts, verpleegster?). Er was een opname.

II Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 57-jarige man wordt behandeld en opgevolgd voor nierinsufficiëntie, waarvoor een dialyse nodig is.

Van 26/1/2015 tot 27/4/2015 verbleef hij in een revalidatiecentrum, omwille van slechte circulatie en achteruitgang van de nierfunctie. Volgens het bijgevoegd verslag van de ergotherapeut is betrokkene zelfstandig bij het douchen en het aankleden, hetgeen zonder hulpmiddelen gebeurt. Alle transfers worden gedaan. Een rolstoel is enkel nodig bij verhoogde vermoeidheid en bij lange afstanden. Gedurende de opname werd een goede evolutie waargenomen.

Verdere opvolging en nabehandeling is mogelijk in haar herkomstland.

Er is geen gevaar voor de gezondheid of het leven van betrokkene voor zover het herkomstland beschikt over specialisten in de revalidatie en in de dialyse, die betrokkene verder kunnen opvolgen en behandelen. Dit is zeker mogelijk in het herkomstland, Marokko.

Alle nodige behandelingen zijn ook mogelijk in Marokko, zoals blijkt uit de hieronder vermelde informatie, zodat deze aandoening geen gevaar kan betekenen voor het leven of fysieke integriteit, zodat er bijgevolg geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Volgens de jurisprudentie van het Europees hof van de rechten van de mens, die in deze materie doorslaggevend is, is het voldoende dat de betrokkene in het land van herkomst medische verzorging kan bekomen en wordt er niet vereist dat deze ginds van hetzelfde niveau als in België zou moeten zijn. Dat er wel degelijk behandelingen en opvolgingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst wordt aangetoond door onderstaande beschikbaarheids- en toegankelijkheidsstudie.

III, Beschikbaarheid van de behandeling;

Voor de behandeling en 'opvolging van marna carcinoom zijn er in het herkomstland Marokko voldoende behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden, bijgevoegd in het administratief dossier.

Hierbij werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) :

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank121 : REQUEST FORM Medical Advisors - Immigration and Naturalisation Department - MINISTRY OF THE INTERIOR AND KINGDOM RELATIONS, THE NETHERLANDS: REQUEST NUMBER: BMA7175

nephrology: chronic hemodialysis Available Hôpital Avienne Souissi Rabat (Public Facility) Hôpital Ibnou Rochd Quartier des hôpitaux Casablanca (Public Facility)

• ook niertransplantaties zijn mogelijk in Marokko:

transplantation of kidney including ail pre- and aftercare Available:

- Hôpital Avienne Souissi Rabat (Public Facility)
- Hôpital Ibnou Rochd Quartier des hôpitaux Casablanca(Public Facility)
- Hôpital Ibnou Rochd
- En ook in Casablanca Quartier des Hôpitaux (Public Facility)
- En in Rabat s Hôpital Sheikh Zayd Hâÿ Ryad Rabat - (Public Facility)

Volgens de jurisprudentie van het Europees hof van de rechten van de mens, die in deze materie doorslaggevend is, is het voldoende dat de betrokkene in zijn land van herkomst medische verzorging

kan bekomen en wordt er niet vereist dat deze ginds van hetzelfde niveau als in België zou moeten zijn⁴. Dat er wel degelijk behandelingen en opvolgingsmogelijkheden zijn in het land van herkomst wordt aangetoond door de bijgevoegde beschikbaarheidsstudie.

Men kan dus stellen dat betrokkene zonder probleem kan behandeld worden in het herkomstland.

IV, Mogelijkheid tot reizen en mantelzorg:

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische dossierstukken blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen noch noodzaak tot mantelzorg. Een rolstoel is pas nodig voor langere afstanden, maar kan voorzien worden als hulpmiddel bij zijn terugkeer naar Marokko.

V, Toegankelijkheid:

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde zorgen in het herkomstland van betrokkene, zijnde Marokko.

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds..., Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Marokko.

Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:

Wat de financiële toegankelijkheid van de zorgen betreft, kunnen we naar enkele instanties en projecten verwijzen waarop betrokkene beroep kan doen. Zo is er AMO. AMO staat voor Assurance Médicale Obligatoire.

Het is opgericht voor werknemers uit zowel de publieke als uit de private sector. De werknemers en de werkgevers dienen een bijdrage te leveren. Ze moeten 54 dagen van bijdrage leveren in een periode van 6 maanden kunnen aantonen, voorafgaand aan de ziekte alvorens ze kunnen profiteren van de financiële steun van de AMO. Er zijn verschillende aandoeningen en behandelingen die deels worden terugbetaald door de CNOPS (publieke sector) en de CNSS (private sector)⁵ -> zie hiervoor ook de website van ANAM. Daarnaast is er ook de Ramed. Ramed staat voor Régime d'assurance médicale des économiquement démunis. Het is één van de verschillende luiken van de dekking van de medische basiszorg. Het is gebaseerd op principes van sociale bijstand en nationale solidariteit. Het regime is bedoeld voor de economisch zwakkere die geen deel uitmaken van het systeem van de verplichte ziekteverzekering (AMO). De mensen die kunnen profiteren van dit regime zijn zonder onderscheid gedekt door deze vorm van ziekteverzekering. De zorgen worden verstrekt in de publieke ziekenhuizen, andere publieke gezondheidsinstellingen of diensten die afhangen van de Staat. Ook medicatie valt hieronder. We kunnen eveneens de Fondation Mohamed V vermelden. Deze stichting van Koning Mohamed V heeft tot doel om de armen en behoeftigen van de Marokkaanse maatschappij te helpen. Ze hebben projecten voor vrouwen, gehandicapten, kinderen, humanitaire projecten (leveren van voedselpakketten vooral tijdens de ramadan), ze werken ook rond het toegankelijk maken van gezondheidszorg voor de armen in de Marokkaanse maatschappij.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko - het land waar hij tenslotte ruim 50 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp.

VI. Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening (chronische nier insufficiëntie), hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die theoretisch een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, hier concreet geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland Marokko."

Uit bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat deze van mening is dat de nierinsufficiëntie geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko. Ook erkent de ambtenaar-geneesheer dat de verzoekende partij revalidatie volgt. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij tevens medische problemen heeft met haar voeten en dat een voet zou kunnen afsterven, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij nalaat om deze problematiek *in concreto* en met een begin van bewijs aan te tonen. Deze problematiek wordt niet weergehouden door de ambtenaar-geneesheer en er blijkt niet uit onderzoek van het administratief dossier dat deze elementen concreet werden medegedeeld aan de verwerende partij. Bovendien heeft de verzoekende partij de medische problematiek inzake haar voeten niet aangehaald in haar aanvraag van 4 november 2015.

Hieruit blijkt alvast dat de arts-adviseur de ernst zelf van de weerhouden aandoeningen op zich niet betwist, doch meent dat de noodzakelijke behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko.

De verzoekende partij betwist de beschikbaarheid niet, maar wel de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling. De verzoekende partij betoogt dat zij slechts beperkte financiële middelen heeft.

Wat betreft de toegankelijkheid stelt het advies van de ambtenaar-geneesheer: "*Dusdanig stelt zich de vraag naar de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, zijnde de nodige medicatie en de noodzakelijke opvolging door een specialist, in het herkomstland van betrokkene, zijnde Marokko. Uit informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt het volgende:*

Wat de financiële toegankelijkheid van de zorgen betreft, kunnen we naar enkele instanties en projecten verwijzen waarop betrokkene beroep kan doen, Zo is er Amo. Amo staat voor Assurance Médicale Obligatoire.

Het is opgericht voor werknemers uit zowel de publieke als uit de private sector. De werknemers en de werkgevers dienen een bijdrage te leveren. Ze moeten 54 dagen van bijdrage leveren in een periode van 6 maanden kunnen aantonen, voorafgaand aan de ziekte alvorens ze kunnen profiteren van de financiële steun van de AMO, Er zijn verschillende aandoeningen en behandelingen die deels worden terugbetaald door de CNOPS (publieke sector) en de CNSS (private sector)⁵ -> zie hiervoor ook de website van ANAM, Daarnaast is er ook de Ramed. Ramed staat voor Régime d'assurance médicale des économiquement démunis, Het is één van de verschillende luiken van de dekking van de medische basiszorg. Het is gebaseerd op principes van sociale bijstand en nationale solidariteit. Het regime is bedoeld voor de economisch zwakkere die geen deel uitmaken van het systeem van de verplichte ziekteverzekering (AMO). De mensen die kunnen profiteren van dit regime zijn zonder onderscheid gedekt door deze vorm van ziekteverzekering. De zorgen worden verstrekt in de publieke ziekenhuizen, andere publieke gezondheidsinstellingen of diensten die afhangen van de Staat. Ook medicatie valt hieronder. We kunnen eveneens de Fondation Mohamed V vermelden. Deze stichting van Koning Mohamed V heeft tot doel om de armen en behoeftigen van de Marokkaanse maatschappij te helpen. Ze hebben projecten voor vrouwen, gehandicapten, kinderen, humanitaire projecten (leveren van voedselpakketten vooral tijdens de ramadan), ze werken ook rond het toegankelijk maken van gezondheidszorg voor de armen in de Marokkaanse maatschappij.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene zelf zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko - het land waar hij tenslotte ruim 50 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp."

De verzoekende partij betoogt dat zij slechts beperkte financiële middelen heeft. Met dit betoog weerlegt de verzoekende partij de motieven van het medisch advies, die betrekking hebben op de toegankelijkheid van de behandeling in Marokko, niet. In het advies wordt immers uiteengezet dat de verzoekende partij beroep kan doen op instanties en projecten zoals 'AMO', 'Ramed' en 'Fondation Mohamed V.' Voorts wordt in het advies ook gesteld dat de verzoekende partij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegt en dat er geen elementen in het dossier zitten die erop wijzen dat de verzoekende partij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Marokko.

Met haar betoog dat ze slechts over beperkte financiële middelen beschikt, gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies stelt dat de verzoekende partij beroep kan doen op instanties en projecten zoals 'AMO', 'Ramed' en 'Fondation Mohamed V.' Voorts wordt in het advies ook gesteld dat de verzoekende partij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorlegt en dat er geen elementen in het dossier zitten die erop wijzen dat de verzoekende partij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Marokko. Er wordt in het advies bijgevolg benadrukt dat de verzoekende partij door te werken zelf kan instaan voor de kosten van haar behandeling en dat er ook ziekteverzekeringen bestaan voor economische zwakkere mensen. Met haar bondig betoog en zonder enig begin van bewijs, weerlegt de verzoekende partij het advies van de ambtenaar-geneesheer niet.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het medisch advies van 16 september 2013, waarop de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk steunt, voortvloeit uit een onzorgvuldig onderzoek naar de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorg voor de verzoekende partij. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

"Eerste onderdeel,

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het bevel, wat een beslissing tot verwijdering is, wordt op summiere wijze rekening gehouden met wat in dit artikel is voorgeschreven.

Er is geen vermelding van artikel 74/13 Vreemdelingenwet in het bevel. Het niet vermelden op zich van dit artikel in het bevel is onvoldoende om te stellen dat er geen rekening mee is gehouden.

Tweede onderdeel,

Ook bij toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet dient een motivering te worden gegeven.

Het is niet omdat in dit artikel staat dat een bevel moet gegeven worden dat er geen motivering nodig is. Artikel 7, eerste lid stelt "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag".

Het bevel dient bijgevolg ook te oordelen of dergelijke 'meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag' van toepassing zijn, en minstens te motiveren waarom deze niet van toepassing zijn.

Verzoeker is reeds meer dan 20 jaar in Europa en heeft dan ook geen visum meer aangevraagd sinds zijn aankomst in Europa.

Derde onderdeel

Verzoeker beroept zich tevens op een schending van artikel 8 EVRM.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft hier geen rekening mee gehouden.

De verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst maakt wel degelijk een breuk uit van de familiale relaties en brengt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Verzoeker wijst er op dat hij geen familiebanden meer heeft met zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft geen onderdak in Marokko. Het ouderlijke huis werd in 2004 vernield door een aardbeving.

De ouders van verzoeker zijn gestorven. Verzoeker heeft geen familie meer in Marokko.

Verzoeker heeft een ex-vrouw in Antwerpen. Ook zijn zoon A.(...) I.(...), geboren op 7/09/1996 in Marokko, woont in Antwerpen. De zoon van verzoeker is gehandicapt en zwaar hulp behoevend. In de weekend bezoekt I.(...) zijn vader.

De broer van verzoeker, A.(...) T.(...) woont te (...).

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft artikel 8 EVRM dan ook geschonden, minstens vereist artikel 7, alinea 1 vreemdelingenwet een autonoom onderzoek van artikel 8 EVRM in het bevel zelf.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt zich dan ook schuldig aan een schending van artikel 13 EVRM. Derde onderdeel, ondergeschikt,

Bij samenlezing van artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dienen in het bevel minstens gemotiveerd te worden dat en hoe rekening is gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan.

Bovendien heeft de staatssecretaris voor Migratie en Asiel, vertegenwoordigd door de Dienst Vreemdelingenzaken het proportionaliteitsbeginsel geschonden. Verzoeker verblijft reeds in België sinds 1996, waarvan verzoeker steeds de nodige inspanningen gedaan heeft om zijn verblijfssituatie te regulariseren en in de legaliteit terecht te komen. Hem na 20 jaar terugsturen naar Marokko, een land waar hij feitelijk noch persoonlijk enige band mee heeft, is onaanvaardbaar.

Vierde onderdeel

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft onvoldoende rekening gehouden met de ziekte van verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft ten onrechte geoordeeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit was niet de vrije keuze van verzoeker.

Er bestaat geen adequate behandeling in Marokko.

Het is voor verzoeker volkomen onmogelijk terug te reizen naar Marokko. Medische follow-up is noodzakelijk.

Er is duidelijk sprake van een tekort aan middelen en professioneel opgeleid personeel. Er is slechts 1 arts per 3700 personen., waarbij er bovendien rekening moet worden gehouden dat deze arts zich meestal op vele kilometers van de woning van de patiënt bevindt.

Zelfs wanneer er wordt aangenomen dat de nabehandeling/niertransplantatie in Rabat en Casablanca mogelijk zou zijn, dan nog moet worden opgemerkt dat naast de kostprijs van dergelijke therapie er ook een probleem is van afstand.

Verzoeker kan een dergelijke afstand fysiek niet meer aan.

Een dergelijke reis is gelet op zijn medische toestand onmogelijk zowel fysiek als financieel. Verzoeker heeft geen inkomsten. In België kon hij niet werken door zijn ziekte. Op hotel gaan in Rabat-Casablanca is voor verzoeker te kostelijk.

In casu moet er rekening mee worden gehouden dat een ziekte aan de nieren een ziekte is die zware behandeling en duurzame follow-up vereist. Toegang tot de gezondheidszorg is dus een belangrijk en doorslaggevend element of de medische zorgen voor verzoeker beschikbaar zijn in zijn land van herkomst.

Gelet op hogervermelde redenen kan verzoeker niet ingaan op de weigering van verblijf noch op het bevel om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing dd. 15-03-2016 met bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook vernietigd te worden en is wel degelijk gegrond.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.*

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: (...)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Er werd terecht vastgesteld dat 'betrokkene niet in het bezit is van een geldig visum'.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. Er bestaat hieromtrent evenwel geen uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

De louter theoretische opmerking van verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Zie in die zin:

"(...)." (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld dat uit de synthesenota dd. 16.11.2015 blijkt dat het volgende werd vastgesteld in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

- "1. Gezins- en familieleven : alleenstaand*
- 2. Hoger belang van het kind : geen*
- 3. Gezondheidstoestand : betrokkene kan reizen volgens arts"*

Zie in die zin: (...)

Nopens de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM, merkt verweerder op dat voormeld artikel als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)
“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Voor het eerst maakt verzoekende partij gewag van een ex-vrouw in Antwerpen. Dit werd niet opgeworpen naar aanleiding van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze inlichtingen zijn vooreerst loutere beweringen die niet worden gestaafd aan de hand van bewijzen. Er wordt geenszins een beschermenswaardige relatie aannemelijk gemaakt. Verder kan het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet kwalijk worden genomen hiermee geen rekening te houden gezien dit een nieuw element is die niet eerder aan hem ter kennis was gebracht.

Terwijl ook de band van verzoekende partij met zijn broer niet kan worden aangenomen als een beschermenwaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Deze voorgehouden band werd overigens ook niet als buitengewone omstandigheid in aanmerking genomen in het kader van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Er werden geenszins enige vorm van afhankelijkheid aangetoond. Verweerder wijst op volgende rechtspraak:

“(…).” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“(…).”(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

“(…).” (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook: (...)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar voorgehouden familieleden wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

"(...)." (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Verzoekende partij geeft in fine nog kritiek op de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verweerder wijst hieromtrent naar de uiteenzetting in antwoord op het eerste middel van verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, is de arts-adviseur van mening dat reizen wel degelijk mogelijk is voor verzoekende partij. De ongestaafde beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen.

Er werd inderdaad wel vastgesteld dat er een rolstoel nodig is bij het afleggen van lange afstanden, doch dit is een hulpmiddel waarvoor kan worden gezorgd.

In zoverre de verzoekende partij kritiek levert op het feit dat de arts zich meestal op vele kilometers van de woning van de patiënt bevindt, laat verweerder gelden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

slechts voorschrijft dat beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in "het land van herkomst" en niet in de regio van herkomst in het betreffende land.

Verweerder laat dienaangaande nogmaals gelden dat uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat werd vastgesteld dat er in hoofde van de verzoekende partij geen contra-indicatie is om te reizen. (...)

De verzoekende partij haar kritiek kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De verweerder laat gelden dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

"(...)." (onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 24.638 van 17 maart 2009)

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. Uit de uiteenzetting van het middel door de verzoekende partij blijkt duidelijk dat het tweede middel uitsluitend betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

In de motivering van het bevel wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet voor de afgifte van het bevel en artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet voor de vermindering van de termijn om het grondgebied te verlaten. De feitelijke overwegingen worden ook in de tweede bestreden beslissing vermeld. Zo wordt er gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum en dat zij niet binnen de toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 31 januari 2014. De gemachtigde van de staatssecretaris stelt bijgevolg dat de verzoekende partij niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting.

De verzoekende partij stelt dat er in de tweede bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd inzake artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat er gemotiveerd diende te worden omtrent de *"meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"* en dat er minstens uitgelegd diende te worden waarom deze niet van toepassing zijn. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar artikel 8 van het EVRM en op het feit dat zij meer dan twintig jaar in Europa verblijft, dat haar ouders gestorven zijn, dat haar ouderlijk huis vernield is, dat ze hier een broer heeft wonen, dat haar zoon gehandicapt is en dat haar ex-partner in Antwerpen woont.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt *in casu* dat zij geen onderdak heeft in Marokko en dat zij aldaar geen familie meer heeft. Bovendien heeft verzoekende partij een ex-vrouw in Antwerpen en een meerderjarige zoon die zwaar gehandicapt en hulpbehoevend is. De verzoekende partij verwijst tevens naar haar broer die tevens in België zou verblijven. De verzoekende partij laat echter na aan te tonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris van al deze elementen op de hoogte was en laat tevens na een begin van bewijs van haar beweringen voor te leggen.

In het administratief dossier is er enkel een brief van 19 november 2009 te vinden waarin in naam van de verzoekende partij melding wordt gemaakt van haar scheiding en haar zoon, maar waar ook wordt gesteld dat zij *“op dit ogenblik geen weet heeft waar zijn ex-echtgenote verblijft en waar zijn zoon verblijft”*. Bovendien heeft de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet d.d. 3 juli 2013 geen melding gemaakt van enig gezinsleven met haar zoon en wordt er niet eens verwezen naar de aanwezigheid van de ex-vrouw of de zoon in België. Ook in de aanvraag voor de huidige bestreden beslissing wordt er niet verwezen naar enig beschermenswaardig gezinsleven. In het administratief dossier kan geen enkel document worden teruggevonden waaruit blijkt dat de ex-vrouw en de zoon van de verzoekende partij in België verblijven, laat staan dat de verzoekende partij een band met hen heeft. Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hierover niet heeft gemotiveerd, nu blijkt dat de verzoekende partij deze elementen voor het nemen van de bestreden beslissing nooit heeft medegedeeld aan de verwerende partij.

Waar de verzoekende partij nog verwijst naar haar broer, stelt de Raad vast dat dit het enigste is waar zij haar gezinsleven op steunt. De verzoekende partij toont met een simpele verwijzing naar het feit dat haar broer in België verblijft en in dezelfde straat woont, niet *in concreto* aan dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft. Bovendien heeft de verzoekende partij niet verwezen naar haar broer in de aanvraag van 4 november 2015. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij het niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening diende te houden met haar broer.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven waar zij stelt dat ze meer dan 20 jaar in Europa verblijft, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoont dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 *juncto* artikel 7 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.1. De verzoekende partij verwijst voor de tweede bestreden beslissing ook nog uitdrukkelijk naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals blijkt uit de bepaling zelf, heeft dit artikel enkel betrekking bij verwijderingsbeslissingen, zoals *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze bepaling stelt dat er bij het nemen van een verwijderingsbeslissing met meerdere elementen rekening gehouden dient te worden, namelijk het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Uit het voorgaande blijkt dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden

vastgesteld. Er is dus ook in functie van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening gehouden met het gezins- en familieleven van de verzoekende partij.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de tweede bestreden beslissing rekening diende te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, wijst de Raad er op dat in de eerste bestreden beslissing de gezondheidstoestand van de verzoekende partij werd onderzocht en dat de ambtenaar-geneesheer van mening is dat de verzoekende partij kan reizen en dat de noodzakelijke behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. Daar beide bestreden beslissingen op dezelfde dag en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris zijn genomen, en op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis zijn gebracht, heeft de verzoekende partij kennis van de motieven van de eerste bestreden beslissing. Een aparte motivering diende dus niet nogmaals opgenomen te worden in het bevel om het grondgebied te verlaten, daar de verzoekende partij op de hoogte is van de beoordeling van haar gezondheidstoestand en de gemachtigde van de staatssecretaris dus wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij stelt dat het volkomen onmogelijk is om terug te reizen naar Marokko omdat medische *follow-up* noodzakelijk is. De verzoekende partij betoogt dat er maar één arts is per 3700 personen en dat deze arts zich dus meestal op vele kilometers van de woning van de patiënt bevindt. De verzoekende partij verwijst verder ook naar de kostprijs van de behandeling. Zij stelt tevens dat indien de behandeling beschikbaar is in Rabat of Casablanca dat er een probleem bestaat inzake afstand en dat de verzoekende partij de kosten die hiermee gepaard gaan, niet kan dragen. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is in Marokko. Voorts wijst de Raad er op dat de verzoekende partij nalaat om enig begin van bewijs voor te leggen van haar stelling dat er maar 1 arts is per 3700 personen en dat zij daarom geen medische *follow-up* zou kunnen bekomen. Bovendien gaat de verzoekende partij er aan voorbij dat zij nergens aantoonst waar in Marokko zij zou wonen en dus geenszins aantoonst dat zij een 'reis' naar Rabat of Casablanca niet zou kunnen bekostigen. In het advies van 14 maart 2016 wordt er immers ook nog gemotiveerd dat de verzoekende partij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid heeft voorgelegd en dus eventueel zelf zou kunnen instaan voor de kosten. Door louter in haar verzoekschrift te stellen dat zij geen inkomsten heeft en dat zij in België niet werkt, weerlegt de verzoekende partij de motivering uit het advies niet waarin staat dat zij in Marokko zou kunnen werken. Ook wordt in het advies gesteld dat de verzoekende partij wel vrienden, kennissen of familie zal hebben in Marokko, die de verzoekende partij zouden kunnen bijstaan en (tijdelijk) opvangen. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet door louter te stellen dat zij geen enkele band meer heeft met Marokko. De verzoekende partij laat na om haar stellingen *in concreto* te staven.

Voor het overige toont de verzoekende partij niet concreet aan met welke andere elementen de gemachtigde van de staatssecretaris nog rekening diende te houden in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Voor zover de verzoekende partij nog inhoudelijke kritiek levert op het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf stelt dat zij al 20 jaar in Europa is en dat zij sinds haar aankomst in Europa geen visum meer heeft aangevraagd, waardoor zij dus niet betwist dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Zij stelt verder in haar verzoekschrift dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de voorgaande bevelen, maar dat dit niet uit eigen keuze was, maar omwille van haar medische behandelingen. De Raad verwijst hier echter opnieuw naar de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat de behandeling in Marokko beschikbaar en toegankelijk is, waardoor de verzoekende partij niet kan stellen dat zij de eerdere bevelen onmogelijk kon opvolgen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). De Raad kan slechts vaststellen dat het niet kennelijk onredelijk is om een bevel om het grondgebied af te geven nu de verzoekende partij zelf aangeeft dat zij niet in het bezit is van een visum en uit de voorgaande besprekingen niet blijkt dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM of van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

2.2.3.3. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 13 van het EVRM in het hoofd van haar middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 13 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS